

Jezdkyně světla

Zrození legendy

Star.
Stable

Helena
Dahlgrenová

FRAGMENT

Jezdkyně světla - Zrození legendy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová
Jezdkyně světla - Zrození legendy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jezdkyně světla

Zrození legendy

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

*V tom být odvážný není žádný trik –
pokud se nebojíte.*

Tove Janssonová

Kapitola první

Lisa měla v srdci speciální místo jen pro jednu věc: svého koně Starshina. Statečného, nádherného Starshina, s heboučkou hlavou a plynulým cvalem, při kterém se cítila, jako by se společně vznášeli nad zemí. Malá a bázlivá Lisa si prošla spoustou těžkých okamžiků, ale díky Starshinovi se dostala zpět do sedla. Když o tom teď přemýšlela, tohle místočko v jejím srdci bylo zaplněné už delší dobu. Mnohem déle, než si myslela. Už od dob, kdy jako malá holčička ve školce kreslila překrásné obrázky bílého koně s neobvyklou, namodralou hřívou. Tohle místočko, tahle část jejího srdce, ji pokoušelo a lákalo. Tiché volání projížděk při měsíčku, neuvěřitelných dobrodružství a upřímné, nekomplikované lásky, kterou může člověk cítit jen ke zvířeti. Tenhle šepot ji přivedl na Jorvik, ke Starshinovi.

Samozřejmě, že milovat můžeme i člověka. Lisa to věděla. Ale v určitém směru pro ni byla láska k lidem vždy mnohem složitější. U lidí musíte být neustále ve střehu, po každé se objeví další okolnosti, spousty složitých okolností.

Konflikty, hádky, žálosti, každodenní život. Lidé vás snadno omrzí. Často dojde k nedorozumění, někdo se špatně vyjádří, nebo dokonce řekne něco, co už nejde vzít zpět.

Na druhou stranu, milovat koně bylo snadné. To byla pravá, bezpodmínečná láska. A Lisa se naučila, že díky takové lásce se člověk může rozvíjet a získat kuráž.

Ale Starshine tu teď nebyl. Byl pryč. Unesli ho a jen ona a její kamarádky ho mohly najít. Prolila tolik slz lítosti a strachu, paniky a hrůzy. Už jí žádné nezbývaly. Všechno, co jí zůstalo, bylo vědomí, že ho *musí* najít. To byl i důvod, proč teď stála tam, kde stála, venku před komplexem Temného jádra. Tyčil se nad ní jako nějaký zlověstný obr. V mírném vánku přes sebe smutně přepadávaly zvadlé kusy trávy. Na poklopu studny přistál suchý červený list, který vítr sfoukl ze stromu. Kromě toho bylo naprosté ticho. Možná až příliš velké.

Když se však protáhla plotem do zdánlivě opuštěné průmyslové části, měla pocit, jako by ji sledovaly stovky párů očí a propalovaly jí zátylek. Možná to nebyl jen pocit. Nebyla tu tak dlouho, ale viděla dost na to, aby věděla, že lidé se mohou objevit kdekoliv a kdykoliv. Dokonce se mohou vynořit z temného zpěněného oceánu. Nebo na jakémkoliv točitém schodišti či chodbě. Nebo vylézt z měděného potrubí, které jí připomínalo velkého lesklého hada.

Anebo, jako před několika hodinami, z oblohy – to když se z nebe snesla obrovská helikoptéra s *ním* uvnitř.

Pan Sands. Jen z jeho jména, z pouhé myšlenky na něj, měla husí kůže. Když vystoupil z helikoptéry, chvíli jen tak stál pod vířícími proudy vzduchu. Jeho nevyzpytatelné černé oči se soustředily na něco nad přistávací plochou. Lisa věděla, že v žádném případě neexistuje způsob, jak by z takové dálky dohlédl na vodní věž, za níž se skrývala. Přesto jí připadalo, jako by se díval přímo na ni, jako by viděl skrze ni. Lisa však věděla, že musí zůstat na stráži.

Sevěřela pákové kleště, které před chvílí použila, aby se dostala skrze plot. Nebyla to bůhvíjaká zbraň. Rozhodně by jí moc nepomohla, kdyby se ti obři v zelených uniformách, které viděla projít hlavními dveřmi, objevili a popadli ji. Nebo kdyby ji popadl *on*. Lisa se zachvěla. Kleště byly jediná pevná věc, které se mohla držet, a to prozatím zaměřilo tomu, aby se jí trásly ruce. Aniž by pořádně znala svůj cíl, pospíchala přes pozemky. Ta velká budova se skládala vlastně hned z několika budov, které splývaly dohromady. Byla jako několik ostrůvků v souostroví. Připomínala jí zlověstnou rytířskou pevnost, která byla místo kamene postavena jen z plechu a oceli.

Tu a tam z ní do země vedly široké trubky, jako by chtěly z půdy něco vycucnout. Bylo snadné představit si, jak se trubky pod povrchem rozvětvují v ohromný hadí podzemní vesmír. Kdo ví, kde to všechno končí? Lisa se rozhlédla a spatřila několik zvláštních malých domků. Různé kůlničky na skladování věcí a něco jako pavilon, ze kterého se odlupovala barva a jehož kopule byla na vrcholku značně zchátralá. Byly opuštěné? Vypadaly tak, ale mohla se plést. Musela si připomínat, že se pletla už předtím.

Věřila například, že o podzimních prázdninách pojedje na Starshinovi s ostatními dívkami na výlet a že na ni bude doma čekat táta. Ta myšlenka se v ní znovu usadila. Myšlenka, která ji neopustila od té doby, kdy její tatínek odešel na noční směnu a už se nevrátil.

Co mu provedli? Kde je můj táta? Slzy, které jí náhle vyhrkly, jí pálily v očích. Teď se ale nesmí sesypat. Neměla si dovolit tak moc myslet na tatínka. Musí věřit, že ho najde. Samozřejmě že ho najde. Nejdřív ale musí najít Starshina. Jeho potřebuje, aby mohla dokončit to ostatní. Potřebuje jeho teplo, jeho sílu. *Navíc tady mohla být ukrytá další*

vodítka, pomyslela si. Důležité dílky skládačky, které by jí možná mohly dovést k tátovi.

Pokusila se setrást smutek, který uvnitř ní rostl, a vrátila se k prohledávání ohromného průmyslového areálu.

Komplex se táhl podél pobřeží jako tmavé lávové pole z asfaltu a betonu. Z vysokých komínů, které se tyčily všude kolem, se linul kouř.

Když dorazila k prvnímu křídlu budovy, stanula před řadou dveří. Jen jedny byly pootevřené. Konečně nějaké snadné rozhodnutí. Zatlačila na kovově zelené dveře. Při otevírání zaskřípaly, jako když někdo přejede dlouhými nehty po tabuli. Zašklebila se a vkradla se dovnitř. Tma. Tápala kolem sebe, aby našla vypínač. Přejížděla rukou přes pavučiny a dráty. *To tu nikdo neuklízí? Očividně ne*, pomyslela si. Čekala, že velká průmyslová budova bude víc... uspořádaná?

Nadechla se těžkého, prašného vzduchu a pátrala ve své paměti – seno, hnůj a zahřátá těla koní. Cítila něco z toho? Cítila cokoliv, co by připomínalo Starshina?

Jak tam tak stála ve tmě, začala pochybovat. To, že se sem vydala, byl přinejlepším výstřel do tmy. Přinejhorším...

Ne. Na tuhle možnost nechtěla ani pomyslet.

Lisa si kýchlá a šmátrala kolem sebe, dokud nenašla vypínač. Ze stropu visela jedna jediná žárovka, která zaprasкала a pak se rozsvítila. V bledém nazelenalém světle poznala, že se dostala do skladu. Všude byly vozíky a na každém z nich hned několik kartonových krabic postavených na sobě. Protáhla se dalšími dveřmi a tentokrát se vyvarovala jakéhokoliv vrzání. Najednou se ocitla v dlouhé chodbě. Až na tlumený zvuk strojů někde v dálce bylo ticho.

Nejraději by se rozběhla. Chtěla jít dál, prohledat každý kout a škvírku téhle obrovské budovy.

Jakékoliv dveře či schodiště ji mohly dovést ke Starshinovi.

Pokud tady ovšem byl, samozřejmě. Snažila se přesvědčit sebe samu, aby moc nedoufala. Tohle bylo jen jedno z míst, která společně s Lindou a Alex určily jako potenciální místa úkrytu Temného jádra. Dal by se tady schovat dinosaurus. Přesně to o průmyslovém komplexu tvrdila Alex, ještě když byla všechna místa jen špendlíky na mapě. Předtím se tomu smála, takovým tím lehce trhavým smíchem, kterým se směje jen Alex. Přesně tím, který si Lisa tak oblíbila.

Alexin smích jí chyběl. Chyběly jí její kamarádky, protože to byly *její kamarádky*. Nejlepší kamarádky, které kdy měla.

Jediné kamarádky, které kdy měla.

Alex, Linda, Anne. A pak přišla Lisa, nováček ve třídě i ve stáji. Dřív se nikdy ani neodvažovala představit si, že by měla nejlepší kamarádku, natož tři.

Byla na ostrově Jorvik sotva měsíc. I tak se toho událo neuvěřitelně moc. Kdyby to všechno napsala do povídky, třeba v hodinách angličtiny, paní učitelka by jí nejspíš řekla, že je to nemožné. Nebo by pochválila její představivost.

Měla příliš mnoho nezodpovězených otázek, ale teď na ně neměla čas.

Přinutila se dostat ještě hlouběji do budovy, pomalu, ale jistě. Šum byl tady hlasitější než ve skladu. Vzduch jako by byl nabitý elektřinou. Nad sebou zaslechla těžké kroky. Lisa se zastavila, zadržela dech a úzkostlivě poslouchala. Vtom uslyšela, jak se k rytmu kroků přidalo něco dalšího.

Něco povědomého.

Nemohl by to být...?

Ne, to není možné.

Pak se tmavou chodbou ozvalo pronikavé zaržání a Lise už bylo jedno, jestli ji najdou. Utíkala, utíkala a utíkala vstříc naději, že našla Starshina. Její kovbojské boty dopadaly na tvrdou podlahu, i když ona už dál neběžela. Zasekla se.

Něco pevného, pytlovitého a drsného ji uhodilo a zastavilo nohy, které chtěly běžet dál. Připadalo jí, jako by se jí zastavilo i srdce.

Než zkolabovala, ještě si všimla loga TJ na zelené látce.

„Je tohle správná cesta, Meteore?“ zeptala se Linda.

První paprsky úsvitu byly sotva patrné. Stromy v lese na Borovém vrchu se nořily z temného pláště noci a pomalu vítaly den. Celý svět se postupně probouzel, nespěchal, užíval si chladné ticho noci. Mrazivým ranním lesem jela osamělá dívka na svém koni.

Stíny, které přes ni padaly, byly tmavě modré. Ani ptáci takhle brzy ještě nezpívali. Linda si pomyslela, že v takovém tichu by bylo až příliš snadné špatně odbočit a ztratit směr. Bylo to ticho, které si spojovala s hustými závějami čerstvého sněhu, ne s podzimním lesem. Tlumené, svazující ticho. Pokaždé když otevřela pus, aby promluvila na svého věrného koně, který šel po uzoučkých lesních cestičkách, jí připadalo, jako by její hlas byl nejistý, dětský. Samozřejmě věděla, že jí Meteor nedokáže odpovědět. Ale byl jediný, s kým teď mohla mluvit. Jediný, kdo mohl to příšerné, tíživé ticho alespoň na chvíli přerušit.

„Měly jsme se držet spolu, Meteore, všechny čtyři, přesně jak říkal Herman. Měla jsem příšerné tušení, že se něco brzy semele. Něco opravdu hrozného. A vím, že jen my to můžeme zastavit,“ řekla.

Linda netušila, jak přesně její schopnost funguje. Zatím. Nedokázala si vybrat, jaké záblesky budoucnosti uvidí, a ani nedokázala rozlišit sny od reality. Pravděpodobně proto, že se realita čím dál víc podobala snu.

Meteor zakopl o velký kámen. Linda ztratila rovnováhu a skoro spadla, ale dokázala se včas zachytit Meteorovy

husté bílé hřívy. Cítila teplo jeho těla. Od jeho potu měla zvlhlé prsty.

„Promiň, kamaráde,“ omluvila se. „Tohle nejsou zrovna jezdecké cestičky kolem Jorvických stájí, ale už by to nemělo být daleko.“ Meteor nastražil uši. Slyšel něco, co ona svým lidským sluchem nedokázala zachytit?

Teď už pozorně poslouchala i Linda. Bylo to, co slyšela v dálce, zpívání ptáčka?

„Co je to, Meteore?“ přemýšlela a hladila jeho hebký, chundelatý krk.

Meteor jí samozřejmě neodpověděl. Místo toho se na cestičce rozklusal. Linda si všimla, že úzká lesní cestička se najednou začala rozšiřovat v prostornou mýtinu a že se mezi stromy hustého, tmavého smrkového lesa vznáší něco světlého.

Byl to bledý svit novoluní, který byl na levandulově modré obloze sotva vidět.

Vypadalo to, jako by měsíc něco zastavilo a drželo na obloze nezvykle nízko. Připadalo jí, jako by mohla zvednout ruku a téměř ho z nebe utrhnout. V jeho chabém svitu zahlédla siluety mávajících ptačích křídel. Okolo byla cítit těžká květinová vůně. Vůně čerstvého, mrazivého lesa byla pryč. Byla to úplně odlišná vůně, kvůli které začala přemítat o neznámých místech a horkých nocích v mnohem jižnějších zeměpisných šířkách.

Podívala se na měsíc a tělem jí prostoupil pocit, který byl stejně tak známý jako nečekaný.

Jako by s Meteorem skočili hodně vysoko. Meteor nečekaně zaržál a Linda zmateně zamrkala. Najednou ji přepadl zvláštní pocit, že ji někdo sleduje. Do zad se jí propalovaly neviditelné oči.

Měla by se otočit a podívat se monstrem přímo do bělma jeho očí?

„Jakému monstru? Žádné tu není,“ ujišťovala se potichu, aniž by tomu ve skutečnosti věřila.

Neotočila se a jen pobídla Meteora kupředu. Cvalem je odnesl pryč z lesa, pryč od pohrdavých, špehujících očí. S každým krokem ji pocit, že je někdo sleduje, opouštěl. Nechala Meteora zvolnit a narovнала se v sedle. Do cíle by měli dorazit až za několik hodin.

Skrze mraky se prodíralo slunce. Přišlo ráno a s ním pocit, že dokáže cokoliv. Pravda, chyběla jí Alex a její kamarádky, ale měla Meteora, svého nejlepšího přítele, který jí rozuměl mnohem lépe než jakýkoliv dvounožec na celicím světě. Společně byli neporazitelní. Přemýšlela o tajemném panství, které čekalo na své objevení. Borový vrch. Co když je Starshine právě tam? Nebo alespoň nějaké důležité vodítko, které jí pomůže ho najít? Bylo to nepravděpodobné, ale *co kdyby?* Na okamžik si dovolila představit Lisin šťastný úsměv, až si spolu s Meteorem a Starshinem vyjedou na vyjížděku. Při té myšlence jí zaplesalo srdce.

Ach, Lindo, jak jen ti poděkovat?

Najednou se cítila volná a lehká, sama se svým koněm za brzkého mrazivého podzimního rána, na cestě za dobrodružstvím, které sotva začalo. Ať už na ni na zámečku Borový vrch čekalo cokoliv, byla připravena.

Alex si svou magii uvědomovala. Teď jí zrovna necítila, ale *pamatovala si*, jak všechno zářilo a třpytilo se. Pamatovala si blesk, který jí vedl. Pamatovala si, že držela ruku ve vzduchu a Jessica před ní omdlela a spadla na zem. Zatímco jeli s Tin-Canem mrazivou, opuštěnou krajinou Zimního údolí, na krku se jí houpal její náhrdelník s medailonem ve tvaru blesku. Čím víc se blížili ke Kapskému mysu, tím víc světelné záblesky a narůžovělé, pulzující paprsky

postupně mizely. Rozprostíraly se před ní jen a jen prázdné pláně s ostrými hornatými výběžky, které vypadaly, jako by ji varovaly: „Zůstaň tam, kde jsi! Neopovažuj se přibližovat!“ Všechno bylo šedivé nebo šedohnědé, jako na staré fotografii, která časem ztratila všechnu barvu a lesk. Alex se cítila jako ten nejosamělejší člověk na světě. Byla úplně odstřižená od všeho a všech – kromě Tin-Cana, samozřejmě.

„Jsme tu jen ty a já, kamaráde,“ pronesla a vytáhla list, který se Tin-Canovi zamotal do hřívý. „Jako vždycky.“

Ta jednoditá šed' nahoře způsobila, že se člověku v chladném větru odvaha úplně rozplynula. Pozůstatkem po včerejší deštivé noci byla mokrá a špinavá země. Bahno ulpívalo Tin-Canovi na mohutných spěnkách. Rozhodla se, že až příště zastaví, opatrně mu kopyta vyčistí a vmasíruje mu do nadprstí mast.

Jemně se dotkla svého medailonu. Dnes ráno byl až příliš studený. Když z něj předtím vyšlehl blesk, kov se rozpálil tak moc, až jí do kůže na krku vypálil otisk. Rána se sotva stihla zahojit.

Co to mohlo znamenat? Byla magie pryč?

Bylo toho tolik, čemu zatím nerozuměla.

V chladném ranním vzduchu jí všechno připadalo tlumené, skoro jako by jela pod vodou. Ruce a nohy jí ztuhly, a tak všechno vypadalo jako ve zpomaleném záběru. Nechala Tin-Cana chvíli klusat a snažila se vzpomenout si, co přesně bylo jejím posláním.

„Zachránit Starshina?“ zamumlala po chvílce. Tin-Can zaržál, tlumeně, jak zvuk vycházel hluboko z jeho hrdla.

„Zachránit svět?“ řekla a narovнала se v sedle. Teď už Tin-Can zaržál hlasitěji.

„Jsem ráda, že jsme si to ujasnili,“ prohlásila Alex a podrbala Tin-Cana v jeho nepoddajné hřívě.

Nechala ho zrychlit z klusu do cvalu a myslela přitom na Anne. Ze všech čtyř kamarádek byla Anne ta, kterou po celou dobu dlouhé cesty nemohla dostat z hlavy. Proč ani jedné z nich před odjezdem nic neřekla? A kde vůbec je? Ale co bylo důležitější, kde je její kůň Concorde?

Anne se svými lesklými vlasy a pevným pohledem. Byla opravdu připravená na to, co je teď čekalo?

Byla sama Alex připravená?

Rozdělit se a pokračovat dál jednotlivě byl špatný nápad. Teď už to věděla. Potřebovaly být spolu. Zrovna teď, roztroušené po celém ostrově, byly oslabené. Přinejlepším.

Neskutečná chyba.

Ale když už se jednou rozhodly, co jiného mohly dělat než pokračovat?

Tak pokračovala, protože to Jezdkyně světla dělají.

Alex toužila po záblesku, po ČEMKOLIV, co by ji navedlo na správnou cestu. Pryč od všech jejích pochyb a očí šelem, které ji sledují, zatímco číhají ve stínech. Od okamžiku, kdy se probrala z neklidného spánku plného divokých snů, na sobě toho rána v lese cítila jejich pohledy. Byla jí taková zima a cítila se tak sama. Ani Tin-Canovo teplé, huňaté tělo ji nedokázalo zahřát.

Přes oblohu ztěžklou deštěm přeletěli racci. Nebude trvat dlouho a spustí se déšť. Dole v přístavu byla světla přepravních lodí za zátokou sotva vidět. Tam mířila.

„Pospěš si, Tin-Cane,“ pobídla svého koně Alex. Hlas měla najednou bez známky pochyb.

Temné mraky na obloze se najednou rozsvítily oslnivě bílým světlem.

Potom, stejně tak rychle, jako se objevil, blesk zase zmizel.

Kapitola druhá

Anne si nedokázala vzpomenout, kdy svět zrůžověl, začal pulzovat a všechno se zdálo zkreslené. Věděla jen, že už nebyla na Jorviku. Čas a prostor splynuly v jedno. Mohly uplynout dny... nebo to byly jen hodiny? Minuty?

Roky?

V Pandorii se kolem ní rýsovalo nové nereálno, které vypadalo jako fialové houby. Ano, „nereálno“ bylo to správné slovo pro to, co ji obklopovalo. Několik hub se tak trochu pohupovalo ve větru a tvořilo výstřední ohňostroj odstínů růžové a fialové. Přímo do očí jí nemilosrdně jasně svítilo slunce. Už hodiny se plížila kupředu a země se jí houpala pod nohama. Vstříc něčemu, co by v jiném světě, v *jejím* světě, mohl být potok. Obrovské, třpytivě růžové útesy vykrajovaly v horizontu ostré siluety. Vypadaly jako ohromné diamanty. Možná se jim nějak podobně i říkalo. Anne si nemohla vzpomenout.

Pokusila se vstát, ale upadla. Postavila se a znovu spadla. Když se jí konečně podařilo pevně postavit, nohy ji sotva držely.

Co tady dělám? pomyslela si. Ať se snažila sebevíc, nevzpomněla si. Jako by byla uvnitř ohromné, jasné centrifugy a bezmocně a čím dál rychleji se točila dokola. Jednou,

když byla Anne malá, šla na pouti na horskou dráhu. Chodila na ni pořád dokola, dokud se jí celý svět nezamotal a ona se nepozvracela. Tenkrát tam nebyl nikdo, kdo by jí držel vlasy z obličeje.

Je tam i teď? Je jí zase deset? Slyší tu samou hudbu jako z kolotoče s koňmi?

Ti koně, Anne. Drž se koní.

Cítila cukrovou vatu? Chtělo se jí zvracet?

Kam šla její maminka?

Ti koně. Nezapomeň na ty koně!

Ale zapomněla, zase zapomněla. Zapomenout bylo tak příjemné a pohodlné. Bylo tak snadné do toho spadnout. Znovu upadla a už se nedokázala zvednout. Něco bylo na zemi, ve vzduchu, ve světle i v barvách. Všechno bylo zvláštní. Bylo to špatně. Bylo to špatně a ona sem nepatřila.

A přitom... V ten samý okamžik tady *měla* být, nebo ne?

Bylo tu něco, co měla udělat, něco důležitého. Nebo ne?

„*Prosím,*“ zašeptala si pro sebe, zatímco jí tváře smáčely slzy. „*POCÍŤ* něco, cokoliv.“

Nic necítila, nic neslyšela. Necítila žádný pach ani vůni. Připomínaly jí pachy Jorvik? Všechno se točilo.

Všechno se točilo tak moc, až se jí chtělo zvracet, ale nemohla. Zdálo se, že tady její tělo nefunguje stejně. Na tenhle svět nebyla stavěná. Vysával z ní život. Zanedlouho už nedokáže ani myslet. Myšlenky, které se jí honily hlavou, ji jen víc a víc mátly. Nic nedávalo smysl.

Konfety, pomyslela si. *Růžová cukrová vata všude kolem. Mám jí plně uši, oči, pusou. Ne, díky, mami. Už nechci. Prosím, mami, už nechci další cukrovou vatu.*

Zatímco se tápavě šourala kolem mlhavých růžových tůněk a malinkých ostrůvků z odštíplých a vznášejících se kamenů, obracel se Anne žaludek. Pokoušela se mezi nimi

skákat, jako když byla malá a hrávali o tělocviku „Země je láva“. Vzduch jí připadal řidší než ten, na jaký byla zvyklá na Jorviku. Jako by jinak fungovala i gravitace. Všechno bylo nepředstavitelně růžové.

Byla úplně sama, ale uvnitř se jí všechno beznadějně točilo, motala se jí hlava, připadalo jí, že se okolí stahuje. Byla tam její máma a ten světle šedý kůň z kolotoče.

Ten kůň je důležitý. Nezapomeň na toho koně.

A teď tam byla i Alex... nebo byla *tady*? Alex před ní stála v zablácených jezdeckých holínkách a tvářila se triumfálně. Nebo to nebyla Alex? Ne, musela to být ona. Blesk, který se jí houpal na krku, zářil, až se jí světle hnědé vlasy narůžověle leskly. Když Alex pohlédla dolů na Anne, která ležela na ostrých růžových kamenech schoulená jako hadrová panenka, oči měla úplně černé. Fialová voda okolo nich bublala a šuměla. Stíny, které byly před okamžikem sotva patrné, se prohloubily a protáhly. Zahalily Anne i Alex. „Byla to chyba. Ty jsi chyba,“ zasyčela jí Alex do ucha a Anne cítila, jak jí Alexin horký dech v zesláblém těle rozpustil poslední zbytky odporu.

„Odešla jsi úplně sama,“ pokračovala Alex. „Ještě že tak. Stejně s tebou nikdo nechtěl jet. Právě teď máme na práci jiné věci než si česat vlasy. Holka, potřebuješ přehodnotit priority.“

Anne zvedla hlavu a skepticky zamrkala. Oční víčka měla ztěžklá. Slyšela, co Alex řekla. Viděla ji před sebou. Ale byla to *opravdu* Alex? Ta Alex, kterou znala, by nedokázala být tak zlá. Namyšlená či hlučná, to ano, ale nikdy ne zlá.

„Kdo jsi?“ zašeptala Anne slabě.

Odpověď se jí tlumeně ozvala v hlavě, ve které jí tepalo. Ale tomu nemohla věřit, že ne?

Anti-Alex. Tohle není Alex.

Postava Alex se před ní otočila a zcela splynula s různými stíny. Anne se vděčně propadla zpátky do temného, zdlouhavého bezvědomí. Do jakéhosi transu. Ale někde hluboko uvnitř té malátnosti na ni někdo volal.

Nebo nevolal... ržál.

Ten kůň, Anne. Říkala jsem, že je důležitý.

„Concorde?“

Kapitola třetí

Na vrcholu hradu z kovového potrubí a točitých chodeb měl pan Sands jednu ze svých kanceláří. Mohlo by se zdát, že muž v jeho pozici si vybere ten nejlepší výhled, ale z jeho kanceláře šlo dohlédnout jen na umouněný, zchátralý průmyslový areál daleko od města. Kouř z komínů továrny halil okolí do dýmu, kvůli němuž mělo všechno špinavý, sírově žlutý nádech. V tom světle vypadal pan Sands starý nejméně sto let.

To však nebyla ani zdaleka pravda. Bledý svit zářivek v místnosti zvýrazňoval každý záhyb a vrásku jeho obličeje. Každý rok byl znatelný, stejně jako letokruhy stromů. Povzdechl si a otočil se od okna, které zrcadlilo jeho odraz. Krátce pokývl postavě oblečené v bílém, která se přikradla do jeho pokoje a stála nehnutě za ním.

„Právě včas, Katjo,“ řekl a sedl si ke svému stolu. Katja mlčela, jen si ho prohlížela svýma velkýma očima. Byly tak světle šedé, až vypadaly skoro bílé, mrtvolné.

Pan Sands se naklonil přes svůj masivní dubový stůl a mluvil na hlasitý odposlech. Spojení bylo špatné. Ozývalo se praskání a slova vypadávala.

„Generálové, jste tam?“ vyštěkl přímo do mikrofonu. „Sabino? Jessico?“

Sabina se na druhém konci telefonní linky, v lesovém háji na hřbetě svého velkého černého koně, ušklíbala a promnula si uši. „Jsme tady, šéfe. Otázkou je, zda jsou tu s námi i naše ušní bubínky,“ odpověděla nasupeně.

„O čemž pochybuji,“ zamumlala si pro sebe Jessica, která jela blíž k útesům mezi Kapským mysem a Zátočinou, aby našla lepší spojení. Seděla strnule, se zády rovnými jako pravítko, a dívala se na oceán. Obličej měla napjatý a bez výrazu. Slabé a jednotvárné hlasy tlumil hluk vln.

Katja se usmála. Když to udělala, její oči se proměnily. Teď už bylo jasně zřetelné, že byly mléčně bílé, a ne světle šedé.

„Generálové!“

Hlas pana Sandse zněl jako prásknutí bičem.

„Chci hlášení o současném stavu,“ pokračoval. „Co je nového?“

„Zdá se, že jedna z nich míří ke Kapskému mysu,“ sdělila mu Jessica, zatímco si upravovala vlasy. „Domnívám se, že míří k základně. Samozřejmě ji vřele uvítám.“

„Výtečně,“ odpověděl pan Sands.

„Zkus tentokrát zůstat stát na nohou, ano?“ vmísila se do hovoru Sabina. Jessica doslova slyšela její triumfální úsměv a na vteřinu jí v očích vzplál plamen hněvu. Pak si pohrdavě odfrkla. Preferovala by, kdyby jí nikdo nepřipomínal, co se stalo naposledy, když se s Alex potkala. Ponížení z toho, že ji porazila malá holka ze stáje, okolo níž létaly blesky... Ne, nechtěla o tom znovu přemýšlet. Nikdy by si nemyslela, že je něco takového možné.

„A vypadá to, že ta brýlatá míří k zámečku na Borovém vrchu,“ oznámila Sabina a pohodila přitom dlouhými tmavými vlasy. Khaan, její kůň, zaznamenal mezi stromy zvuk a zastříhal ušima. Sabina přimhouřila své tmavě modré oči, ale nic neviděla. Povzdechla si a doufala, že hovor brzy skončí a oni budou moct pokračovat v cestě.